

Отъ време на време извикваше на екрана познати образи и се усмихваше на недоумението на неговите познати, които бяха решили, че със него се е случило нещо в Рила. Че не намираха трупът му — това бѣ още по-голям недоумение.

Ведровъ нѣмаше роднини и близки, които прѣко да се интересуватъ отъ него. Единственъ и съ голѣмо усърдие продължаваше да го търси редакторътъ на вестникъ „Новъ погледъ“. Но безрезултатно. . .

Скоро Ведровъ толкова се залиса въ работата си, че забрави да се интересува отъ всичко друго, освенъ отъ тайнственитѣ механизми на чудната „Ракета 1950“.

Така той работи цѣлъ месецъ въ ракетата, безъ да усѣти какъ се излизватъ, като зърната на броеници, днитѣ и седмицитѣ.

Веднажъ, когато и тримата си почиваха въ непристѣпната кабина на ракетата, изведнажъ гласътъ на радиото ги смути. Тревожно гласътъ на спикера съобщаваше за избухналия конфликтъ между Мексико и Бразилската република. Въ основата на тоя споръ лежеше дребна случка, но Бразилия искаше да сложи рѣка на новооткрититѣ сребърни рудници въ Мексико, въ подножието на Попокатепетелъ — извънредно богати. А за обявяване на война можеха да служатъ и най-дребни поводи.

Съществуващото „Общество на свѣта“, което въ 1948 г., следъ разгромването на една велика сила, чиито стремежи за обсебване бѣха преминали всѣка граница, се учреди, като замѣни „Обществото на народитѣ“, не могло да уреди спора. Дветѣ държави напуснали едновременно „Обществото на свѣта“ и войскитѣ — по суша и по море — се отправили за вражеска среща. . .

— Ето ни отново на работа, — каза Добриновъ, следъ като спикера прекрати съобщението.

Ведровъ изведнажъ се досѣти каква ще е тая работа и новъ приливъ на възторгъ облѣ благородното му сърдце. Още повече се зарадва, че и той ще участвува въ експедицията.

А въ това време Владовъ, химикътъ, приготвяваше „Ракетата 1950“ за пѣтъ.

За лишенъ пѣтъ тѣ щѣха да докажатъ на свѣта силата на своето изобретение.

*

„Ракета 1950“ излетѣ изъ дебритѣ на Рила на 31 октомврий, 1950 г., къмъ 11 часа вечерята.

Когато корабътъ-ракета се издигна, надъ заспалата земя плахо примигваха звездитѣ. Ракетата се издигна право нагоре. Ведровъ, застаналъ на единъ огъ прозорцитѣ, съ трепетъ следѣше какво става около него. Той видѣ какъ въ далечината се очерта все още будната София, съ мъждукащитѣ си очи. Тя приличаше на баснословенъ змей съ хиляди очи, които скоро се изгубиха. Тамъ оставаха приятелитѣ, тамъ оставаха кипещтъ на живота. И никой въ шумящата и весела София въ тоя часъ и не подозира дори, че на единъ тайнственъ корабъ отива да спасява човѣчеството и мира единъ незнаенъ художникъ и журналистъ.

СИМЕОНЪ МАРИНОВЪ

Ракета 1950

Фантастиченъ романъ за деца и юноши (10)

Чувство на гордостъ овладѣ Ведрова. Той следа спѣтницитѣ си. Какво ли чувствуватъ сега тѣ? Лицата имъ изразяваха само напрегнатостъ и самоувереностъ. . .

Ведровъ продължаваше да стои до единъ отъ многото прозорци на ракетата. Ако въ тоя моментъ къмъ нея гледаше нѣкой, той не би различилъ нищо. Не се виждаха хората вътре, не се виждаше и стоманената обвивка на чудния корабъ, защото тѣ бѣха невидими.

Изпълненъ съ учудване и въодушевление, Ведровъ мълчаливо наблюдаваше мѣстата, надъ които минаваше „Ракета 1950“, докато сънътъ го обори. Неусѣтно, облгнатъ на едно отъ креслата въ кабината, художникътъ сладко заспа.

А въ това време „Ракета 1950“ съ страшна скоростъ летѣше надъ водитѣ на Атлантическия океанъ — на пѣтъ къмъ бойното поле.

*

Сутринтъ, на 1 ноемврий, 1950 год., „Ракета 1950“ внезапно се появи надъ враждуващитѣ войски. Военнитѣ действия не бѣха още започнали, но мексиканцитѣ се укрепяваха въ своитѣ планини, а бразилцитѣ търсѣха брѣгъ, за да направятъ удобенъ десантъ. Мексиканскитѣ войски бѣха узнали намѣренитѣ на противника и се готвѣха да дадатъ отчаянъ отпоръ.

Въ тоя моментъ мощенъ високоговорителъ обяви на познатия вече английски езикъ, че войната се прекратява отъ „Ракета 1950“. Воюващитѣ страни се поканватъ за 10 минутенъ срокъ да дадатъ признаци, че се оттеглятъ.

По радиото говорѣше Добриновъ на чистъ английски езикъ. Гласътъ му бѣ стоманенъ и Ведровъ изпита силно преклонение предъ тоя добрякъ-учень, който, когато бѣ необходимо, ставаше желѣзенъ и упоритъ, както могатъ да бждатъ упорити ония, които гинатъ за възтържествуването на истината.

Думитѣ на Добриновъ бѣха така убедителни, че преди да изтече 10 минутния срокъ, войскитѣ на дветѣ враждуващи сили започнаха да се оттеглятъ.

Три денонощия остана „Ракета 1950“, за да наблюдава оттеглянето на войскитѣ не е ли заблуждение. Отъ време на време тя потѣваше въ водитѣ на океана, но нейнитѣ перископъ не изпускаше движението на войскитѣ.

На 4 ноемврий, 1950 год., къмъ 1 часа презъ нощта „Ракета 1950“ потѣна, не е видѣна отъ никого, въ пазитѣ на „Великата Рилска пустиня“, както бѣше нареклъ Рила планина единъ нашъ поетъ отъ миналото.

Така, за голѣма радостъ на цѣлия свѣтъ, завърши безкрѣвно инцидентътъ между Бразилия и Мексико. Свѣтътъ се убеди за лишенъ пѣтъ, че докато съществува „Ракета 1950“, войни не ще се водятъ.

Народитѣ се отдадоха на миренъ трудъ и на духовно творчество, на научни съревнувания и на прогресъ.

Нито едно облаче не помрачаваше свѣтовното спокойствие.

Цѣли две години никакъвъ опитъ дори за война не се повдигна отъ нѣкава страна.

Презъ всичкото това време Ведровъ прекара на „Ракета 1950“, безъ да се сношава съ никого, освенъ съ добритѣ си приятели — великитѣ откриватели на „Ракета 1950“ — Добриновъ и малкия химикъ съ хубавитѣ зелени очи — Владовъ.

Тѣ подготвяха пѣтуването си къмъ кеизмѣримото небесно пространство — преди да откриятъ съществуването на свѣта.

— — — — —

Читателю! Нашата история завършва.

Презъ 1952 год., презъ единъ хубавъ пролѣтенъ день неочаквано надъ София прелетѣ „Ракета 1950“. То пѣтъ, разбира се, столичното население не я посрещна съ изстрели и сѣпаника. Добриновъ, вече на български езикъ, по радиото откри на столичнитѣ жители кратката история за появата на „Ракета 1950“, съобщи и кои сѣ откривателитѣ ѝ, а сѣщо така обади, че въ ракетата се намира и пребивава живъ и здравъ безследно изчезналиятъ преди две години художникъ и публицистъ Ведровъ.

Буря отъ възторгъ посрещна думитѣ на Добринова. Веднага гласътъ на радиото разнесе по всички страни на свѣта славата на България. И то бѣше най-голѣмата сензация презъ тая година. Тайната около ракетата се разбулваше — нови имена на велики откриватели и покровители на човѣчеството се вписаха съ злати букви въ страницитѣ на историята. Буря отъ възторгъ предизвика и цѣлъ свѣтъ радиограмата на Шведската академия на наукитѣ, която вестяваше на цѣлъ свѣтъ, че единъ душно отсжда Нобеловата премия миръ да бжде дадена за 1952 година на откривателитѣ на ракетата. Тая радиograma се получи въ София тъкмо когато ракетата тържествено кацаше на широкия площадъ предъ църквата „Св. Александъръ Невски“, срѣдъ бивалитѣ овации на столичното население.

Възторгътъ въ всички срѣди бѣ описуемъ. Фоторепортеритѣ работѣ трескаво, защото подиръ единъ часъ трѣбваше да пратятъ ликоветѣ на откривателитѣ изъ цѣлъ свѣтъ.

Радостната буря дълго време затихна. . .

Откривателитѣ подариха „Ракета 1950“, ведно съ всичкитѣ ѝ чертени рисунки на българското правителство, което прие съ радостъ условията на гениалнитѣ синове на България, които успяваха вече ни сѣ известни.

България наскоро стана седилище на „Обществото на свѣта“, а българите се сочеха като богоизбранъ народъ. И всичко това стана, благодарение на чудната ракета, изнамѣрена презъ 1950 година — „Ракета 1950“, която откри нова ера въ живота на България и на свѣта.

Кра